

Evangelium pro každého

(bohoslužby v Javorníku v neděli 25. 5. 2025)

Čtení: Sk 8,4-24

jáh. Světlana Greplová

Text: Sk 11,18b

„*Tak i pohany povolal Bůh k pokání, aby dosáhli života!*“ (Sk 11,18b)

Bratři a sestry v Kristu, milí přátelé,

myslím, že každý z nás touží žít v pokoji. V pokoji s druhými lidmi. Tam kde se daří práce, tam kde v církvi prožíváme milé společenství, tam kde se můžeme na druhé spolehnout. Kde můžeme občas i vypnout. A právě takové požehnané společenství prožívala první církev v Jeruzalémě. Jenomže Pán Bůh je v tom jejich klidu nenechal. Protože oni neměli být svědky jenom v Jeruzalémě. Měli být svědky v Jeruzalémě, celém Judsku, Samařsku a až do posledních končin země. Jenže v 7. kapitole, ve čtvrtině Skutků jsou ještě pořád v Jeruzalémě. A tak si Pán Bůh, aby se museli rozptýlit do širokého okolí, použije pronásledování. Veliké pronásledování. Ale nejsme i my někdy na tom stejně? Nemusí i nás někdy Pán Bůh z toho našeho pohodlí zvednout něčím nepříjemným, něčím bolavým?

Jenže kdyby se první křesťané pod tlakem toho velikého pronásledování nerozprchli do okolí, nikdy by se nemohli radovat z toho, že *i pohany povolal Bůh k pokání, aby dosáhli života*. Bylo to, jak říkával br. f. Procházka, jako když fouknete do pampelišky. Tedy do odkvetlé pampelišky. Kam dopadne každé to chmýříčko, vyrostе nová rostlinka. Oni ti první křesťané, kteří uprchli z Jeruzaléma kvůli pronásledování, totiž ani na tom novém místě nepřestali být Kristovými svědky. Nepřestali dosvědčovat, že Ježíš je Kristus, že je živý, že porazil každé zlo i smrt. To pronásledování je mohlo vyhnat z Jeruzaléma, ale nemohlo je umlčet. A co my? Nenecháváme se umlčet až příliš často a až příliš snadno?

Filip tedy dosvědčuje Krista v Samaři. Ne už pravověrným židům, ale těm kteří tu židovskou víru brali tak napůl. Těm, kteří uznávali jen Mojžíšův zákon, ale ne už Proroky a Spisy. No zkrátka takovým těm odpadlíkům. Co kdysi měli s Božím lidem něco společného, ale už dávno to není tak úplně pravda. No, prostě odpadlíci. A ti teď slyší evangelium od Filipa. A nejen slyší. Oni také vidí, jak evangelium lidi osvobozuje, jak je staví na nohy. Jak Kristus člověka osvobozuje a staví na nohy. S radostí přijímali evangelium, tu dobrou zprávu. S radostí přijímali Krista. A nechávali se křtít muži i ženy. Jestli na začátku bylo veliké pronásledování, tak tady to vedlo k veliké radosti. Tady se to proměnilo ve velikou radost. Radost která nastala v tom městě. I je *povolal Bůh k pokání, aby dosáhli života*.

A jestliže Samařané byly odpadlíci, pak Šimon musel být extra odpadlík. Zabýval se totiž magií. Magií, která byla už ve starozákonní době zapovězená. Ale co je magie? Snaha ovládat neviditelné síly. Snaha proniknout do vnitřních zákonitostí vesmíru. Osedlat si je. Zapřáhnout je do lidských záměrů. Tahat za provázky, ovládat rozmary přírody. Tím se dají ohromit žasnoucí zástupy. Uvádět je v úžas. To přesně Šimon dělal. Magie je snaha vynutit si vyslyšení modlitby pomocí zařikáadel, rituálů, sebemrzačení, hladovky. Božstvo je tu automat na plnění přání. A mág je ten, který nutí nebesa podávat výsledky. A přece i Šimon uvěří. I on se nechá pokřtít. I jeho *povolal Bůh k pokání, aby dosáhl života*.

Bohu je totiž úplně jedno odkud pocházíme, z jakého prostředí, v čem jsme vyrostli, jaké máme vzdělání, zkušenosti, kolik máme majetku, kde a v čem bydlíme, jakou barvu má naše kůže... Každého z nás *volá k pokání, abychom dosáhli života*. Evangelium je totiž úplně pro každého. Ta dobrá zpráva, že tě Bůh přijímá takového jaký jsi, je totiž úplně pro každého. Není jenom pro ty pravověrné, pro ty z tradičních evangelických rodů. Je i pro odpadlíky. Pro všechny, kdo s církvi někdy měli něco společného, ale dávno to vzdali. Je i pro ty, kdo s vírou a církví nikdy neměli nic společného. Je pro každého, kdo potřebuje naději. Pro každého z nás. Protože všichni potřebujeme naději. A naše naděje je právě v tom, že nás Bůh *povolal k pokání, abychom dosáhli života*.

A teď nám připomíná, že to platí nejenom pro nás, ale i pro ty ostatní kolem nás. A že my jim to máme vyřídit. Protože i je *povolal Bůh k pokání, aby dosáhli života*. I je povolal k obrácení. I je povolal k tomu, aby se na cestě od Boha pryč otočili o 180 stupňů, obrátili se, vrátili se k němu a tak došli života.

Protože evangelium je pro každého. Pro ty pravověrné i pro odpadlíky. I pro ty, kdo s vírou neměli nikdy nic společného. Dokonce i pro ty, kdo se zabývají věcmi jako je třeba magie. A ono se na ní za ta staletí zas tak moc nezměnilo. I když se tváří jako věda. A vlastně je moderní vědě dost podobná. Obojí se pokouší poznat neviditelné síly a ovládnout je v lidský prospěch. Koneckonců se to prozrazuje i tím, že magie v poslední době používá hodně termínů z fyziky. Energie, silová pole... Ale ani v jednom, ani v druhém není místo pro Boha Stvořitele, který je nad zákonitostmi. Není tu místo pro riziko vztahu, pro riziko důvěry. Magie nepotřebuje, vlastně nechce, aby jí do toho někdo z vnějšku zasahoval. Nepotřebuje svrchovaného Pána dějin.

Evangelium je opravdu pro každého. Pro pravověrné, pro odpadlíky, i pro ty, kdo se zabývají třeba magií. Jenže jedna věc je obrátit se, uvěřit, druhá jako křesťan žít. A některé věci je opravdu těžké opustit. Některé vzorce uvažování je těžké opustit. Na Šimonovi se to ukazuje v okamžiku, kdy do Samaří přijdou Petr a Jan, modlí se za nové křesťany a ti jsou naplněni Duchem svatým. Ta stará Šimonova moc byla veliká. Ale teď viděl moc, která je ještě větší. Na začátku jsme měli velké pronásledování, pak byla v Samaří veliká radost a teď je tu veliká moc. Moc Ducha svatého. Moc, která proměňuje lidské životy.

A po této moci zatouží Šimon. Chce ji mít k dispozici. Chce jí manipulovat. Chce tu Boží moc mít ve své moci. A nabízí za ni peníze. Chce za ni zaplatit, aby byla jeho. Aby ji mohl používat ve svůj prospěch. Než se stal křesťanem, okouzloval lidi svými kouzly. Když se rozhodl následovat Krista a nechal se pokřtít, uvěřil, že se díky tomu stane někým výjimečným. Že získá něco velikého. Nechal se unést krásou vnějších projevů a nepochopil, že duchovní dary jsou darem milosti. Že nejsou prostředkem k vlastní slávě a rychlému zisku. Proti tomu se ovšem drsně ohradí Petr. Příkře, tvrdými slovy Šimona napomene.

Nenecháváme se i my někdy zmást vnějšími projevy? Ale Bůh nás nevolá k tomu, abychom se snažili jeho dary ovládat. Pravá víra se nesnaží mít všechno pod kontrolou, nespolehá jen na vlastní síly. My smíme přijmout ten úžasný dar, který nám Bůh nabízí. Tu moc, která nás proměňuje a vede k životu. K životu v pokorné, upřímné víře bez hořké závisti. K víře, ve které hledáme Boha ne pro osobní zisk, ale proto abychom byli živými příklady jeho milosti. Volá nás, abychom se nechali proměnit a vést Duchem Svatým, a tak žili život, který svědčí o jeho přítomnosti mezi námi a v nás.

A nejde o to, jestli něco funguje. Jde o to jestli chci zespolu manipulovat, tahat za provázky. Jestli chci ovládat, co ovládat nejde. A nebo jestli chci svůj život i svoje blízké svěřit do rukou toho, kdo tomu všemu rozumí líp. Kdo je nad. Kdo je nade vším. Jestli mu chci důvěřovat. Jestli se k němu chci obracet, mít s ním osobní vztah. Mít krásný důvěrný vztah se svým Bohem. S Bohem který ví, co je pro mě dobré lépe než já.

A to je dar. Nádherný Boží dar. Dar, který se nedá koupit za peníze. Který není možné získat k tomu, aby člověk mohl manipulovat druhými. Ale i když člověk takto selže, ještě je možné odvrátit se od své zvrácené cesty. Obrátit se. Činit pokání. Právě k tomu Petr Šimona vyzývá. A Šimon prosí o přímluvy. Prosí o modlitby.

To je cesta, která je otevřená opravdu každému. Je možné se nechat povolat *k pokání, abychom dosáhli života*. Je možné se nechat přimět k obrácení, vrátit se k Bohu, vrátit se k životu v jeho blízkosti, v důvěrném vztahu s ním. Je možné prosit druhé o modlitby. Prosit o přímluvy. A je možné se za druhé modlit. A je potřeba se za druhé modlit.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, děkujeme, že i nás voláš *k pokání, abychom dosáhli života*. Že ty přijímáš každého bez rozdílu. Děkujeme za Ducha svatého, za jeho moc proměňovat naše životy. A prosíme, zastavuj nás, když jeho dary užíváme jen ke svému prospěchu. Amen.